

ΦΟΡΟΛΟΓΟΓΟΥΜΕΝΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ . . . Δραχμαὶ 16.
Προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν.

Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Διατριβῶν ὁ στίχος λεπτὰ 25.
Εἰδοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι καὶ ἀποκοπῆς

ΔΙΑΦΟΡΑ

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μεθ' ὑψίστου ἐνδιαφέροντος πορακολουθοῦσι μακρόθεν τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας τοῦ ἄρτι συνελθόντος νομοθετικοῦ σώματος, καὶ ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ διαθημάτων προσπαθοῦσι νὰ μαντεύσωσι τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ, τὰς διαθέσεις, καὶ τὴν μέλλουσαν πορείαν. Ὁ μὴ ἀμβλυωπῶν ἐν τῇ ἐρεύῃ ταύτῃ τῆς ἀνυπομονησίας τοῦ κοινοῦ σαφῶς βλέπει ὅτι τὸ πολὺ πλῆθος τῶν πολιτῶν πολλὰς ἀναρτὰ ἐθνικὰς ἐλπίδας ἐκ τῆς νέας Βουλῆς καὶ ὅτι πικρὰ λίαν ἔσεται διὰ τὴν συνείδησιν τοῦ τόπου πᾶσα διάψευσις τῶν ἐλπίδων ἐκεινῶν. Καὶ εὐλόγως, διότι ἐπὶ τοσοῦτον ἤδη χρόνον τὰ στοιχεῖα τῆς πολιτείας ἡμῶν καταρρέουσι τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο, οἱ διάφοροι κλάδοι τῆς λειτουργίας αὐτῆς ἐγαλαρώθησαν μέχρις ἐντελοῦς διασπάσεως, ἡ ἰσχὺς τῶν νόμων τῆς ἐμειώθη μέχρις ἐκμηδενίσεως, καὶ τὰ πολιτικὰ αὐτῆς ἤθη τοσοῦτον διεφθάρησαν, ὥστε μετὰ φρίκης προβλέπουσιν ὅτι ἐὰν μὴ ἐπέλθῃ ταχεῖα καὶ περρωτισμένη στήριξις τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν οἰκοδομήματος, ἐντὸς μικροῦ θὰ ταφῶμεν ἅπαντες ὑπὸ τὰ εἰρεπία του. Διὰ δ' εὐλόγως τὴν στήριξιν ταύτην ἀναμένει ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς Ἀντιπροσωπείας τοῦ ἔθνους. Εἴθε λοιπὸν ἡ νέα Βουλὴ, εἰς τὴν μετ' ἐλπίδος προσβλέπει ὁ τόπος νὰ δειχθῇ ἀξία τοῦ μεγάλου αὐτῆς ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς καὶ νὰ ἐγκαινίσῃ νέαν περίοδον τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου τιμιωτέραν καὶ Ἑλληνοπροκεκοστέραν.

Ἄπαντες οἱ βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν ἀπῆλθον ἤδη εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων των. Γρέφομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι ἡμῶν, βουλευταὶ ὄντες τοῦ ἔθνους καὶ οὐχὶ τῆς ἐπαρχίας, πρωτίστως θέλουσιν ἀποβλέψει εἰς τὴν διαρρύθμισιν τῶν γενικῶν ζητημάτων καὶ εἰς αὐτὰ θέλουσιν ἀφιερῶσαι τὰς μελέτας αὐτῶν καὶ τὰς προσπάθειάς. Οὐδὲν ἤτιον ἐφ' ὅσον καὶ τοπικὰ τινὰ ζητήματα δὲν ἀντιστρατεύονται εἰς τὰ γενικά συμφέροντα τῆς ἐπικρατείας καὶ ἐκ τῆς ὀρθῆς πίσεως αὐτῶν ἡρτεται ἡ προαγωγὴ κλάδου τινὸς τῆς ἐπαρχιακῆς ἢ δημοτικῆς δραστηριότητος, δὲν πρέπει νὰ διαλάθωσι τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μέριμναν τῶν ἡμετέρων ἀντιπροσώπων. Τοιαῦτα ζητήματα ἀφ' ὧν εἰς σπουδαία τοπικὰ συμφέροντα, πρὸ πολλοῦ κείνται ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τοὺς βουλευτὰς δὲ τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν ἀπόκειται νὰ δώσωσιν αὐτοῖς ὠθησιν πρὸς αἰσίαν λυσιν. Μόλις χθὲς ἐχωρίσθησαν ἀφ' ἡμῶν οἱ βουλευταὶ μας, ὥστε ἠθέλαμεν ἀδικήσαι τὴν μνήμην αὐτῶν ἐὰν ἐπεχειροῦμεν νὰ τοῖς τὰ ὑπενηθυσίωμεν σήμερον.

Τὰ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς Βουλῆς ὡς καὶ τὸν Βασιλικὸν λόγον, δὲν ἀναγράφωμεν ἐνταῦθα, διότι μετὰ τοσαύτης ἀνυπομονησίας περιεμένοντο, ὥστε πάντες σχεδὸν ἠρόσθησαν αὐτὰ ἐξ ἀμέσων πηγῶν καὶ εἰς ὄλων τὰς χεῖρας εὐρίσκονται ἤδη καὶ σχολιάζονται. Σημειοῦμεν μόνον ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁ Βασιλικὸς λόγος δὲν ἐνεποίησεν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, οὐδ' ἐθεωρήθη ἀνάλογος πρὸς τὸ κρίσιμον τῶν καιρῶν καὶ πρόσφορος ἵνα ἀνοίξῃ τὸ στάδιον εἰς

εἰλικρινεῖς συζητήσεις, ἐξ ὧν τὸ ἔθνος νὰ διαφωτισθῇ περὶ τῶν παρελθουσῶν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ περὶ τῆς μελλούσης πολιτείας τοῦ τόπου.

Ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενη ἐφημερίς ἀφοινίζῃ ἀνέγραψεν ἐν τινι τῶν φύλλων αὐτῆς τὴν εἰδήσιν ὅτι πρόσωπον διακεκριμένην κατέχον ἐν τῇ κοινῇ ἡμῶν θέσιν ἀπεπειράθη φοβερὸν κακούργημα, ἐσκέφθη δηλονότι καὶ ἠθέλησε νὰ μεταδώσῃ ἐνταῦθα τὴν φυλλοζήσαν καὶ ὅτι αἱ ἀρχαὶ τοῦ τόπου προλαβοῦσαι παρεκάλυσαν τὸ φοβερὸν σχέδιόν του. Ἡ ἀξιοπιστία τῆς εἰδήσεως ταύτης τοσοῦτον ἀπ' ἀρχῆς ἐθεωρήθη ἀμφίβολος ἐνταῦθα, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἐπίστευσεν εἰς αὐτὴν, οὐδ' ἐταράχθη τις τὸ παράπαν ἐκ τῆς καταγγελίας ταύτης ἧτις πασιφανῶς ἔφερε τὴν σφραγίδα τοῦ ψεύδους καὶ τὴν μοχθηρίαν τῆς ἐκλογικῆς παραζήλης, διότι ὁ καταγγελομένης πολίτης εἶχε τὴν τιμὴν ἢ τὴν ἀτυχίαν νὰ συναγωνισθῇ μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸν τελευταῖον ἐκλογικὸν ἀγῶνα. Οὐδεὶς ἐκ τῶν συμπολιτῶν μας ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κοινῶν ἡμῶν ἐγελίει ἐν τοῖς σπλάγγνοις αὐτοῖς καὶ ἐν ταῖς ἀνωτέραις μάλιστα αὐτῆς τάξεσιν ἐχθρὸν τόσον ἀποτρόπαιον, ἱκανὸν δὲ νὰ διανοηθῇ καὶ παρασκευάσῃ διὰ τὸν τόπον τὴν δεινότεραν συμφορὰν ἐνῷ πάντες γνωρίζουσιν ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἄγει συνήθως παρ' ἡμῖν τὸ ἐκλογικὸν πείσμα καὶ ἡ μικροπονιρία. Αἱ ἐφημερίδες ἐντούτοις τῶν Ἀθηνῶν, παραλαβοῦσαι τὴν εἰδήσιν, ἀνέγραψαν αὐτὴν μετὰ πολλῶν σχολίων καὶ δικαίως ἐχαρακτήρησαν τὴν καταγγελομένην πρᾶξιν διὰ τῶν μελανοτέρων χρωμάτων ζητήσασαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἔργου, τὴν μέριμναν, τῆς Κυβερνήσεως κτλ. Μετὰ ταῦτα ἀναγκάσαν καθίσταται νὰ γίνῃ γνωστὸν πόθεν προέκυψεν ἡ κακόβουλος εἰδήσις καὶ ποῖον ἀπλοῦστατον γεγονός τοῦ καθημερινοῦ βίου διαστρέφει εἰς βαθμὸν κακούργηματος πρὸς θεραπείαν ἄλλων παθῶν, καὶ τοῦτο πρὸς κατευνασμὸν τῆς ἀνησυχίας ἧτις ἴσως ἐνεποιήθη τοῖς ἐκτὸς ἡμῶν καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ τόπου ὅστις δὲν εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀξίος παρομοίας μομφῆς ἐξετάσαντες ὅθεν τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐμάθομεν ὅτι ἡ ἀλήθεια ἔχει ὡς ἐξῆς, περὶ τῆς καὶ ἐγγυώμεθα. Εἰς συμπολίτην μας τινὰ ἐπανερχόμενον ἐκ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης εἶχε δωρηθῆν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ φυτὸν τι προερχόμενον ἐκ Τυνίδος. Ἄμα τῇ ἀποβίθασει τοῦ τῷ ὑπεμνήσθη ἡ ἀπαγόρευσις εἰσαγωγῆς φυτῶν ἐξ ἱ αἰτίας ὁπόθεν προείχεται. Συνεπεία τῆς ὑπομνήσεως ταύτης, ἂν καὶ παρετήρησεν ὅτι τὸ φυτὸν δὲν προέρχεται ἐξ Ἰταλίας, οὐχ' ἤτιον πρὸς ἀπομάκρυνσιν πάσης ἐξ ἑαυτοῦ καὶ φανταστικῆς ὑποψίας, τὸ ἐγκατέλειψεν εἰς τὸ Τελωνεῖον μετὰ τὴν παράκλησιν τοῦ νὰ ἐξαφανισθῇ ἐπέμεινε δὲ εἰς τὴν ἀποποίησιν τοῦ νὰ τὸ παραλάβῃ ἂν καὶ πολλάκις αἱ Τελωνιακαὶ ἀρχαὶ προσεκάλεσαν αὐτὸν πρὸς τοῦτο, πεισθεῖσαι περὶ τοῦ ἀνυπόπτου τοῦ φυτοῦ. Ἐπέστειλε μάλιστα ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Τελωνηδὴ τῆς θερμῶς τὸν παρεκάλει νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἦτε ἐπιστολὴ καὶ τὸ πρῶτον κολλὸν τῆς ἐξαφανίσεως εὐρίσκονται ἐν τῷ Τελωνεῖῳ.

— Ὁ κέλλιστος ἡμῶν ἱεροκῆρυξ κ. Ἀγχιμος

Ἄναγνωστόπουλος τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, 29 Ἰανουαρίου, ὁμιλήσει εἰς τὸν ἐν τῇ ἄνω πόλει τοῦ ἀγίου Δημητρίου.

Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν περὶ τῶν ἐντὸς πόλεως ἰδρυμένων σφαγείων, ἐπιστώντες ἐπ' αὐτῶν τὴν Ἀστυνομικὴν μέριμναν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι παρ' ἡμῖν τοιαύτη δὲν ὑπάρχει. Καὶ αὖθις ἀναγγέλλεται ἡμῖν ὅτι εἰς συνοικίαν πυκνῶς κατοικουμένην εἰς τὸ μετὰ τὴν Νομαρχίαν τετραγώνον καὶ παρὰ τὸν περίβολον τοῦ Ἀστυνομικοῦ καταστήματος, ἐντὸς αὐτῆς σφάζονται παντοῦ ζῶα πρὸς πώλησιν καὶ τὰ περιττὰ ἐν γένει τῆς ἐργασίας ταύτης ρίπτονται ἐκεῖ περίξ, ἴσως δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν περίβολον τῆς Ἀστυνομίας. Οἱ γέροντες ἐξανέστησαν καὶ ζητοῦσι νὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπ' αὐτῶν τὴν μολυσματικὴν ταύτην ἐστίαν, ἢ κινδυνεύουσι, καὶ πρὸς τοῦτο ἀναφέρονται διὰ τῆς Ἀστυνομίας.

Εἰς ἀξιοδάρκτον ἐπίσης διατελεῖ κατὰ στασιν τὸ μετὰ τῆς μεσομβρινῆς ἀγορᾶς κατενομένων οἰκίων τῶν κ. κ. Χαϊδοπούλου καὶ Κοκαλιᾶ ἡμερῶν. Ἐκεῖ σταθεμῶσιν τὰ πρὸς σφαγὴν προωρισμένα ζῶα, ἐκεῖ παχύνονται χοῖροι, ρίπτονται ἀκαθαρσίαι ἀκατανόμαστοι, εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπροσπέλαστον. Εἰς μάτην φωνάζουσιν οἱ περίξ οἰκοῦντες ὅτι δὲν εἶναι ἀνεκτὴ τοιαύτη κατάστασις εἰς κεντρικὸν μέρος τῆς πόλεως, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἀποθάνωσιν ἐκ λοιμοῦ καὶ ὅτι μέγαν ἀνάλαμβάνουσιν εὐθύνην οἱ ἀνεχόμενοι παρομοίαν ἀθλιότητα οὐδεὶς τοὺς ἀκούει.

Ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν καὶ εἰς ἀπάντησιν τῶν παρὰ τοῦ κ. Π. Καραμεσίνη γραφέντων ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, διατριβὴ τοῦ κ. Α. Γαῖνου καὶ ἑτέρα ἐκ μέρους τοῦ κ. Γιαννοῦ ἑρωτοῦ, δημάρχου Δύμης, ἀς θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Δεινὴ συμφορὰ ἐνέσκηψεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ καλοῦ ἡμῶν συμπολίτου κ. Παναγ. Γούναρη, ἐμπελοῦ, ἡ ἀπώλεια τῆς πολυτίμου συζύγου του Μαριγῶς, ἐπελθούσα τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς. Μήτηρ τεσσάρων ἀντλίκων τέκνων ἢ μακαρίτις διεκρίθη ἐν τῷ βίῳ ἐπὶ σπανίαι ἀρεταῖς καὶ ἐγκαταλείπει ἐν τῷ κόσμῳ μνήμην σεβαστὴν καὶ ἀπαραμύθητον συζύγου καὶ τέκνα, πένθος δὲ μέγα εἰς εὐρὴν κύκλον ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν. Ἡ κοινῶν ἡμῶν συνεμερίσθη τὸ ἄλλος τῆς πενθούσης οἰκογενείας καὶ εἰλικρινῶς συνεπόνεσεν αὐτῇ ἐπὶ τῷ δεινῷ ἀτυχήματι, διότι ἐν τῷ προσώπῳ τῆς προῶως μεταστάσης οἰκοδοσπίνης, ἐγνώρισε νὰ τιμᾷ τὴν ἀληθῆ ἀνατοσφὴν, τὴν ἀνεπιτήδευτον μόρφωσιν, τὰς οἰκογενειακὰς ἀρετὰς, τὴν ἀφωσίωσιν καὶ τὴν χρηστότητα. Πικρὸν πλῆθος ἠκολούθησε τὴν ἐπιούσαν τὴν ἐκφορὰν τῆς τιμῶν οὕτω τὴν μνήμην τῆς πολυκλαύτου μητρὸς καὶ βάλσαμον παρηγορίας ἐπιχέον εἰς τὴν δεινῶς τραυματισθεῖσαν καρδίαν τοῦ συζύγου τῆς, ἐφ' ἧς ἐπικαλούμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρρησίαν.

Εὐχαρίστως ποιούμεν γνωστὴν τοῖς ἡμετέροις συμπολίταις ἐπαινετὴν πρᾶξιν τοῦ φίλου ἱατροῦ κ. Θεοδώρου Ζατμη, οὕτινος τὸ ὄνομα δὲν ἀναγράφωμεν τὸ πρῶτον ἤδη συνδεδεμένον

δύο... λίτι... πτυ... εκ... το... μα... τμή... Διά... εύθ... ελλη... σία... τά... τικ... εκδ... εύχ... να... χώ... αλη... εαν... κείμ... σεις...

...στος... και... Επέθη... Είς... Εύρωπης...

...Είς... Εύρωπης... Εύρωπης...

...Εύρωπης... Εύρωπης...

Πρός τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 6 τρέχοντος μηνὸς καὶ ὑπ' ἀριθ. 45,352 ὑμετέρου ἐγγράφου, με προσκαλεῖτε νὰ ὑποβάλω ὑμῖν ἀνομοστικὸν κατάλογον πάντων...

Ὁ ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1880 καὶ ὑπὸ στοιχ. 449 Π.Β. νόμος ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν 1) ἀν' ἀπαγορεύσει διὰ Β. Διατάγματος τὴν εἰσαγωγὴν...

Θαρρεῖς εἰσαγωγὴ ἤθελε κριθῆ ἐπιεικῶς πρὸς μεταῦσιν τῆ φυλλοξήρας ἢ ἑτέρας τινὲς νόσου.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1880 Π. Διατάγματος ἀπαγορεύθη ἡ εἰσαγωγὴ

α) Ἐξ ἀπάσης τῆς ἀλλοδαπῆς παντός εἶδους δένδρων καὶ φυτῶν

Καὶ β) ἐξ Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἰσπανίας, Πορτογαλλίας, Αὐστρου-ουγγαρίας καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Κρατῶν, ἐν οἷς ἐνεσκηψεν ἢ φυλλοξήρα 1) τῶν δένδρων καὶ φυτῶν παντός εἶδους 2) τῶν χλωρῶν καρπῶν καὶ τῶν φύλλων αὐτῶν, τῶν φυτικῶν κόπρων ἢ μικτῶν 3) τῶν βολβῶν καὶ τῶν παντός εἶδους χλωρῶν σαρκωδῶν ριζῶν 4) τῶν πασσάλων, οἵτινες ἐχρησίμευσαν ὡς στηλάρια τῶν ἀμπελῶν.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ἐπεβλήθη καθαρσις 10—20 ἡμερῶν εἰς τὰς βύσσας (βαρέλια), ὧν ἐγένετο ἤδη χρῆσις καὶ καθόσον ταῦτα προήρχοντο ἐκ τινος τῶν προσβεβλημένων χωρῶν.

Ἐκτοτε διὰ λόγους οὗς ἐξέθηκα ἐν τῇ περὶ φυλλοξήρας ἐκθέσει μου (σελ. 37), διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Μαΐου 1881 Β. Διατάγματος ἀφείθη μὲν ἐντελῶς ἐλευθέρᾳ ἡ εἰσαγωγὴ βυτινῶν (βαρέλιων), ἀπαγορεύθη δὲ ἐξ ἀνάγκης τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγωγὴ γεωμηλῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φυλλοξήρα εἶχεν ἀναφανῆ καὶ ἐν Κριμαίᾳ διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου 1880 Β. Διατάγματος ἀπαγορεύθη ἡ ἐν Ἑλλάδι εἰσαγωγὴ τῶν ἐν τῇ β' παραγράφῳ δικλαμδομένων εἰδῶν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Μαύρης Θαλάσσης.

Προστούτοις διὰ τῆς ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1881 καὶ ὑπ' ἀριθ. 147 ἐγκυκλίου ἀπαγορεύθη ἡ ἐπὶ Ἑλληνικῆς γῆς ἀποβίβασις χωμάτων καὶ χαλικίων χρησιμευόντων ὡς ἔρμα (σαβούρα) εἰς πλοῖα προερχόμενα ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὅθεν σήμερον διὰ τῶν ὑπαρχόντων Β. Διατάγματος καὶ ἐγκυκλίων ἀπαγορεύεται ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγωγὴ:

1) Ἐξ ἀπάσης τῆς ἀλλοδαπῆς παντός εἶδους δένδρων, φυτῶν καὶ γεωμηλῶν.

2) Ἐξ Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἰσπανίας, Πορτογαλλίας, Αὐστρου-ουγγαρίας, Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ῥωσσίας, Κρατῶν διατελούντων εἰς ἄρμεσον συγκοινωνίαν μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν οἷς ἡ νόσος τῆς φυλλοξήρας ἐνεσκηψεν, ἐκτός τῆς τῶν δένδρων, τῶν φυτῶν καὶ τῶν γεωμηλῶν ἀπαγορεύεται καὶ ἡ εἰσαγωγὴ α) τῶν χλωρῶν καρπῶν καὶ τῶν φύλλων αὐτῶν, τῶν φυτικῶν σπόρων ἢ μικτῶν β) τῶν βολβῶν καὶ τῶν παντός εἶδους κλωρῶν σαρκωδῶν ριζῶν γ) τῶν πασσάλων, οἵτινες ἐχρησίμευον ὡς στηλάρια ἀμπελῶν.

Καὶ 3) τῶν χωμάτων καὶ χαλικίων τῶν χρησιμευόντων ὡς ἔρμα εἰς πλοῖα προερχόμενα ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι τὰ εἶδη, τῶν ὁποίων ἡ εἰσαγωγὴ ἀπαγορεύεται.

Ὡς καὶ ἄλλοτε ἀνέφερα ὑμῖν (*) αἱ τελωνιακαὶ τοῦ Κράτους ἀρχαὶ δαίνονται λίαν ἀδρανεῖς ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ φυλλοξήρας ἀπαγορευτικῶν διατάξεων, εἰς μάτην δὲ προσεκλήθησαν ἐπανεληφθῆναι τοῦ ὑπουργείου τούτου καὶ τοῦ τῶν Οἰκονομικῶν πρὸς τοῦς Τελῶνας τοῦ Κράτους καὶ τοῦς λοιποὺς ἀρμοδίους ὑπαλλήλους ἐγκύκλιοι, διότι αὐταὶ οὐδόλως μετέβαλον τὰ πράγματα.

Ταῦτα διδάσκουσιν, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον ν' ἀπλοποιηθῶσιν κατὰ τὸ δυνατόν συνκεντρούμεναι εἰς ἓν διάταγμα ἅπασαι αἱ ἀπαγορευτικαὶ περὶ φυλλοξήρας διατάξεις. Ὡς δὲ καὶ ἐν τῇ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1881 ἐκθέσει μου ἐπρότεινα αἱ διατάξεις αὗται, ἤθελον εἶσθαι καλὸν νὰ δημοσιευθῶσι μεγάλῳις γράμμασιν ἐπὶ πινακῶν, οἵτινες ν' ἀναρτηθῶσιν εἰς τὰ Τελωνεῖα καὶ τὰ λοιπὰ δημόσια καταστήματα, ἵνα οὕτω εὐρίσκονται πάν-

(*) Ἴδε ἀεθεσίαι περὶ φυλλοξήρας σελ. 35. Φορολογ. Πατρῶν. 6 Μαΐου 1881, ἐκθεσίς Π. Γενναδίου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.

τοτε ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων πολιτῶν.

Ἐπιλοποιοῦμεναι δὲ καὶ συγκεντροῦμεναι αἱ περὶ φυλλοξήρας διατάξεις ἰδοὺ πῶς νομίζω ὅτι δύναται περὶπου νὰ καταρτισθῶσιν

1) Ἀπαγορεύεται ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγωγὴ:

Α) Ἐξ ἀπάσης μὲν τῆς ἀλλοδαπῆς τῶν δένδρων τῶν φυτῶν, τῶν γαστρῶν τῶν περιεχόντων τοιαῦτα καὶ τῶν γεωμηλῶν.

Β) Ἐκ δὲ τῶν κρατῶν τῶν προσβεβλημένων ἐκ τῆς φυλλοξήρας, ἤτοι τῆς Γαλλίας, Ἰταλίας, Ἰσπανίας, Πορτογαλλίας, Ἑβελτίας, Αὐστρου-ουγγαρίας, Γερμανίας, Ῥωσσίας καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐκτός τῶν δένδρων, τῶν φυτῶν καὶ τῶν γεωμηλῶν ἀπαγορεύεται καὶ ἡ εἰσαγωγὴ α) πάντων τῶν χλωρῶν καρπῶν (οἶον σταφυλῶν, λεμονοπορτοκαλίων, μήλων, ἀπιδίων κυδωνίων, βερυκόκων, ροδακύνων, κερασίων, χειμωνικῶν ντοματῶν, κολοκυθῶν, καὶ τῶν τοιούτων) β) τῶν βολβῶν (οἶον κρομμύων, σκόρδων, ὑακίνθων καὶ ἄλλων ὁμοίων) γ) τῶν ὑδνῶν ἢ πατατῶν (οἶον τῆς γλυκοπατάτας, τῶν νεολοκακειῶν τῶν γεωμηλῶν κτλ.) δ) τῶν σαρκωδῶν ριζῶν (οἶον τῶν γογγυλίων τῶν κοκκινουγυλίων ἢ τεύτλων, τῶν ροφανίδων, τῶν δαλνῶν) κτλ.

2) Πάντα τὰ εἶδη τὰ μνημονευόμενα εἰς τὰς § α. β. γ. καὶ δ. προερχόμενα ἐξ ἐπικρατειῶν ἄλλων ἢ τῶν ἀνωτέρω σημειωθεισῶν, ἤτοι ἐκ τῶν μὴ προσβεβλημένων ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας, διὰ νὰ εἰσαχθῶσιν ἐν Ἑλλάδι δέον νὰ συνοδεύονται με ἐγγράφον πιστοποιήσιν τῆς ἐν τῷ τόπῳ τῆς προελευσεως προξενικῆς ἀρχῆς δηλοῦσαν τὴν ἐξ αὐτοῦ προέλευσιν. Ἐν τῇ πιστοποιήσει δέον νὰ μνημονεύηται ἡ ποσότης τοῦ εἶδους, ἐν ἣ δὲ περιπτώσει ἐν τῷ τόπῳ τῆς προελευσεως δὲν ἐδρεύει Ἑλληνικὴ προξενικὴ ἀρχή, πρέπει νὰ συνοδεύονται με πιστοποιήσιν τῆς ἐν αὐτῷ λιμενικῆς ἢ τελωνιακῆς ἀρχῆς.

3) Ἀπαγορεύεται, ἡ ἐπὶ Ἑλληνικῆς γῆς ἀποβίβασις χωμάτων ἢ χαλικίων χρησιμευόντων ὡς ἔρμα εἰς πλοῖα προερχόμενα ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Εἰς ταῦτα νομίζω ὅτι πρέπει νὰ περιορισθῶσιν αἱ περὶ φυλλοξήρας ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1881. Εὐπειθέστατος Π. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα τοῦ «Φορολογουμένου» καὶ ἐν Κυρίῳ τέκνον μοι περιπόθητον ἐγκαρδίως ἐπέυχουμαι.

Σήμερον (12 Ἰανουαρίου) ἔλαβον αὐτόθεν τὸν ἀριθ. 380 τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος, ἐν ᾧ ἐν διαφόρῳ σχινοτενεῖ καὶ λίαν ἐκτεταμένῳ πολλὰ κατ' ἐμοῦ διασαλπίζονται. Ὅθεν δυνάμει τοῦ περὶ τύπου νόμου 22ς προσκαλῶ, ἵνα διὰ τοῦ ἀμέσως, προσεχούς φύλλου αὐτῆς δημοσιεύσῃτε τὰδε εἰς βραγείαν ἀναίρεσιν.

Ἡ ἀπὸ τοῦ 1876 καὶ ἐνταῦθεν συμπεριφορὰ καὶ διαγωγὴ μου, ὡφείλε νομίζω, νὰ πείσῃ ὑμᾶς τε καὶ πάντα εὐσεβῆ χριστιανόν, ὅτι ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀχαΐας οὐδένα ἐκ μέρους μου διατρέχει κίνδυνον βεβηλώσεως! Διότι εἰ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν πρώην Ἀρχιεπισκοπὴν ἡμῶν ἔχω πολλοὺς συγγενεῖς καὶ πλείονας φίλους, μετ' οὐδενὸς διατηρῶ συγγὴν ἀλληλογραφίαν, οὐδὲ καὶ ἀπλῶς πρὸς τινα γράφω, εἰ μὴ λίαν ἐπείγουσα ἀνάγκη βιάζει με. Διότι ἔμαθον ν' ἀγαπῶ τὴν εἰρήνην καὶ νὰ μισῶ τὰ σκάνδαλα. Πολλὰ πολλάκις φθόνος χαμπερῆς καὶ συμφέροντα κακοῦθῃ ἐγραψαν κατ' ἐμοῦ, πλὴν οὐδόλως ἐταράχθην ἢ ἀπάντησα, διότι ἐν τοιαύταις περιστάσεσι μεριμνῶ μόνον, ἵνα ἐν εἰρήνῃ διάγῳ μετὰ τοῦ Θεοῦ μου καὶ τῆς συνειδήσεώς μου, ἄπερ καὶ μόνον ἐν ἐμοὶ οὐδ' ὁ πᾶς κόσμος δύναται ν' ἀντισταθῆσῃ. Διὸ καὶ ἐὰν τὰ παρ' ὑμῶν κατ' ἐμοῦ γραφέντα, εἰσὶν ἀπόρροια θρησκευτικῆς πεποιθήσεως καὶ καθήκοντος, ἔστωσαν συγ-

κεχωρημένα και εύλογημένα, εάν δε απόβρασμα πολιτικών και κακοήθων συμφερόντων, έστωσαν ένοχα τῆ ἐκκλησιαστικῇ ἀναθέματι και τῷ εἰω νίω πυρί!

Οὐδαίς πλέον σήμερον άγνωεῖ τίνος ένεκα και πόθεν έκινήθη και διεπράχθη τὸ καθ' ημών τόλμημα. Ἀλλά δι' ὧν γράφετε, θέλετε νά δείξετε ὀλοσχερῆ τούτου άγνοίαν. Ὁθεν και πρὸς φωτισμὸν Ἐας προσθέτομεν, ὅτι ὅτε τῷ 1876 πυρωθῆς ἄμα τε και φατριαστικῶς συνεζητεῖτο παντὸυ και πάντοτε τὸ σκάνδαλον τούτου, ὁ Ἀθήνησιν ἱερεῦς τῶν Δυτικῶν, Δὸν Πέτρος έλεγε πρὸς πολλοῦς και δὴ και θεολόγους. Ὅσοφ περισσότερον καταργουεῖται και εξεντελιεεται ὁ ἐδικός σας κληρς, τόσο περισσότερον ημεῖς κερδιζομεν, ἀλλ' εἰς τὴν περιστασιν ταυτην δὲν ὑφίσταται Σιμωνία. Τούτ' αὐτὸ επέβεβαίωσεν εἷτα και ὁ Σ. Μητροπολίτης Χίου κ. Γρηγόριος διὰ τῆς πρὸς τὸν ὑπουργὸν αἰτη'είσεως γνωμοδοτίσεως τρου. Τέλος διὰ κανονικῆς και νομικῆς ἀποφάσεως εκύρωσε τὴν γνώμην ταυτην και ἡ παρὰ Θεοῦ και ἀνθρώπων τὸ κύρος έχουσα ἐν Ἑλλάδι ὑπερτάτη ἐκκλησιαστικῇ άρχῇ τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱερά Σύνοδος!

Ἐάν δέ, έστω και ελαχιστην, πιστιν δύνασθε νά έχητε πρὸς με ἀκούσατε ἡδὴ και τόδε. Ὅτε μετὰ τὰς ἀηθείας, ἐκεῖνας τοῦ 1876 μετέβην εἰς Βιέννην πρὸς ἀνάψυχην εζήτησα τὴν γνώμην πολλῶν θεολόγων και ἄπαντες ἀπεράθησαν, εἴτι και ἐν τῇ περιπτώσει έλαβε διὰ τὴν ἐπιλογὴν χρήματα ὁ ὑπουργός, ουδεμίαν τούτο ἀποτελεῖ Σιμωνίαν, διότι ἡ ἐπιλογὴ εἶναι καθαρῶς πολιτικὴ ἢ διοικητικὴ και οὐχὶ πνευματικὴ, ὡς εἶναι ἡ ἐπιψηφίσις και χειροτονία. Τότε δέ κατερχόμενος εἰς τὴν πατρίδα, διέβην διὰ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκεῖ συνεζήτησα μεθ' ὄλων σχεδὸν τῶν ἁγίων Συνοδικῶν και μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τῷ ἀρχιεπισκοπῷ Κυρίου Ἰωακείμ, αὐθις τὸ ζήτημα. Πάντες δ' οὗτοι, οἱ γεραροὶ στήλοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐ μόνον Σιμωνίαν δὲν εὔρον ἐν τῷ σκανδαλῷ τούτῳ πολιτικῷ τολμηματι, ἀλλὰ πάντοϋναντιον ἀσυγκρίστου και ἱερὸβόλου λαίμαρ ἀνάμειξε εἰς τὰ τῆς ἐκκλησίας ἱερά και ἁγία. Διὸ και πάντες προέτρεψάν με, ἵνα ἐν τῷ συμφέροντι και τῷ δικαίῳ τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑποβάλλω τὸ ζήτημα εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς ταύτης. αἰδιότι (αὐταί εἰσιν αἱ λέξεις τοῦ μακαρίου Πατριάρχου) εἶναι ἀνάγκη νά δοθῆ ἐντεῦθεν ἐν μάθημα εἰς τοῦς ὕψλοκαπελάδες ἐκεῖ κάτω, διότι παραπολὺ ἐπεμβαίνουσιν εἰς τὰ τῆς ἐκκλησίας. Τὸ τοιοῦτον δυσμοίρωσ, εἶναι ἀλλόθεια πραγματική. Τὴν ἀγίερὸν ταυτην τῶν λαϊκῶν εἰς τὰ τῆς ἐκκλησίας ἀνάμειξιν και ημεῖς αὐτοὶ ἐν τῷ βραχυχρονίῳ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἡμῶν διαστήματι ἰδίαις χερσίν ἐψηλαφῆσαμεν. Ὁθεν και εἰς πολλοῦς, πρὶν ἢ ὄλας κινήθῃ τὸ καθ' ημών διαβολικὸν ζήτημα, εἰπομεν, ὅτι ετοιματή πραγμάτων καταστάσις εἶναι ὄλας ἀντιχριστιανική ὡς συγχίζουσα τὰ ἀσύγγυτα. Ἀντιστρατεύεται εἰς τὴν συνείδησίν μου. Ἀλλά θὰ ὑπομείνω μέχρι οὗ κληθῶ ἀπ᾽ συνοδικῶς και τότε, εάν δὲν κατορθώσω τὴν ἐπι τὸ κανονικώτερον σύνταξιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν, θὰ παραιτηθῶ, ἀφίνων ἄλλοις τὴν εὐθύνην και τὴν κοινωνίαν τῶν ἄλλοτρίων ἁμαρτιῶν. Τὴν κακὴν ὅμως τῶν ἐκκλησιαστικῶν μαρτύρων ἐγνώρισα και ἄμα διωρίσθην γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου. Ὁθεν και κατά τὸ πρῶτον έτος συνέταξα νόμον καταστατικὸν μετὰ παραθέσεως τῶν ἱερῶν κανόνων ἐν πάσῃ και διατάξει. Τούτου δὲ ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει και ἐν πολλοῖς ἀντιτύποις ἐδημοσίεωσα έκτοτε. Πλὴν οὐδαίς τῶν κατά καιροῦς ἐνόχων ἐπὶ τῇ τῶν ἀρχιερέων ἐπιλογῇ ὑπουργῶν ἠθέλησε ποτὲ νά εἰσαγάγῃ εἰς ἐπιψηφίσις ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Τούτου ένεκα ἐφθασαν τὰ ἐκκλησιαστικά μας, ὅπου ἐφθασάν, ἐπὶ τὸ χεῖρον καθ' ἐκάστην θαίνοντα. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ παράδοξον, εάν οἱ Μακράκιδες, οἱ Δυτικοὶ και δικμαρτυρῶμενοι ἱεραπόστολοι ἀποπλανώσι τοὺς ὀρθοδόξους, ἐκ τοῦ προχείρου τὰ θέμεθλα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-

κλησίας ἀνασκάπτουτες.

Ἐμεῖς λοιπὸν και οἱ πολιτικοὶ Ἐας πάτριως πολλὸ τὸν Ἀβερκίον παραγωνώσαντες, ἠδικήσατε ἐαυτοῦς λίαν Μετ' ὀλίγον Ἔως θὰ τὸν ἐνθουρηθῆτε ὅταν ὁ αὐτοῦ διάδοχος πρὸς τῷ μοιχῆς και ἐπιβάτης φέρῃ αὐτὸσε και τὰ ἐπίζηλα προσόντα και πλεονεκτήματα, ἅτινα ἐν Φιλ. 3, 2, και ἐν Ἀποκάλ. 22, 1, διαλαμβάνονται!!

Δι' ὧν ὅμως περὶ ἀνεκτικότητος και ἐπιεικείας γράφετε, δεικνύεται πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι άγνωεῖτε ὄλας τὴν ἐκκλ. ἱστορίαν και τὰ καθ' ἐκάστην ἐν τῇ καθόλου Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ γινόμενα. Συχνά, δυστυχῶς, ναι, συχνά, ἀρχιερεῖς και ἱερεῖς, οὐχὶ καιρικῶν περιστάσεων ένεκα παραιτηθεντες, ἀλλὰ κανονικῶς και ἐννόμως καθαιρεθῆτες, ἀνακτιῶσιν αὐθις τὴν ἱερωσύνην και ἐπιστεύονται τὴν ποιμαντορίαν Ἐπίσκοπῶν και Ἐκκλησιῶν! Καὶ άγνωοῦντες μὲν τὰ μακρὰν ἡμῶν συμβαίνοντα ἔχεται τινά συγγνώμην, άγνωοῦντες δὲ τὰ πρὸ ποδῶν ἡμέτερα, ὕμεις, οἱ αὐτοβούλως ἀναλαβόντες τὴν ὑπερτάτην τοῦ δημοσιογράφου τιμὴν και θέσιν, ἵνα διδάξετε εἰς πάντας τὰ οἰκεία καθήκοντα και δίκαια, ουδεμίαν ἀφίεται ὑμῖν συγγνώμη ἢ ἐπιεικεία! Διότι τῷ 1832 ἐπιτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου μεσοβασιλείας, ὁ τότε τὴν Ἀκροσουλίαν κατέχων Ἰωάννης Μαυρομιχάλης, ὁ Κατοῆς ἐπονομαζόμενος, διέταξεν (ἐπὶ τῷ δικαίῳ τῆς σπᾶθης του—ΠΟΥ ΔΕΝ—βασιζόμενος) τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ἵνα προχειρῶσιν εἰς Ἐπίσκοπον Ἀνδρουβίστης, τὸν πατριώτην και φίλον τοῦ νεαρὸν Προκόπιον. Τούτου ὅμως ἀναὼς καθιδρόθη ἡ βασιλεία και διετάχθησαν τῷ 1834 τὰ ἐκκλησιαστικά ἡ Ἱ. Σύνοδος κανονικῶς, ἐννόμως και δικαίως ἐκάθησε και εἰς τὴν κατά τὴν Σκίαθον μονὴν περιώρισεν. Μετ' ὀλίγα ὅμως ἐτη 1837) ἀφῆκεν ἐλεύθερον και τῷ 1839 ἀνεγνώρισεν αὐθις τὴν ἀρχιερωσύνην τρου. Ἐξ' ἐνομοδικόν. Τῷ δὲ 1852 ἐδόθη αὐτῷ ἡ Ἐπισκοπὴ Οἰτύλου, ἡ και ἁληθῶς και θεαρῆτως ἐποίησε μέχρι τοῦ 1868. Καὶ ὅμως οἱ γενναῖοι Ἀχαιοί, οἱ ἀμολογούμενως ὀρθοκατευνητέροι, και ἀειδαίμονεστεροι ἀπάντων Ἑλλήνων, οὐ μόνον δὲν ἐσκανδαλισθῶσιν, ἀλλὰ και ἔχαιρον ἐν Κυρίῳ προκόποντες, ὅτι τοιοῦτον ἔλαχον Ἀρχιερεῶς!

Ὁ δὲ ταπεινὸς ὑποφαινόμενος οὐδέποτε πειναλῶς ἐπέδωξε τὴν τοσοῦτον δ' ἱμονίως πολλοῦς γαργαλίζουσαν πατερίτζαν. Ἐάν δὲ ποτ' ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας ἐπεθύμισε ταυτην τὸ ἐπρατε μόνον και μόνον, ὅπως ἐκπληρωθῇ ὑὶά πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καθήκοντα, ὧν ἄνευ ἐρέτω ἐς ζεῖ! Ὁ λοιὸν τὸ παρελθὸν του μαρτυρεῖ, ὅτι ἐνώπιον τῶν γενικῶν τῆς ἐκκλησίας και πολιτείας συμφερόντων τὸ ἔγωγ του και πάντα τὰ προσφιλῆ αὐτῷ σιγῶσι σιγὴν νεκροῦ. Τῷ 1865 παρεκληθῆν ὑπὸ τῶν ἀξιοτίμων κκ. Τρικούπη και Δεληγεώργη, ἵνα δεχθῶ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τῆς πατρίδος τῶν. Τῷ 1867, εάν ἤθελον, τῷ ἐπεβάλλετο ὁ θρόνος τῆς Ζακύνθου και τῷ 1868 ὁ τῶν Καλαβρυτίων. Πλὴν εἰς ὄλους ἀπήντα στερεοτύπως. αἱ ἠλικία μου και αἱ γνώσεις μου ὑπαγορεύουσι με νά ὑπηρετήσω ἀκόμη τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῷ κέντρῳ και οὐχὶ ἀπο τοῦδε νά περιορισθῶ εἰς μίαν ἐπαρχίαν. Ἐγὼ μὲν παρητημένον. Ἄνηρ λοιπὸν, ὅς δι' αὐτῶντων μόχθων και ἐσχάτης ἐνδείας ἐπὶ μακρὰ ἐτη ἐπροσπάθησεν, ὡς εἶοντε νά μορφωθῇ ἐαυτὸν, ὅπως ἀποθῆ πρῶτον μὲν χροστὸς και ἀφέλιμος εἰς ἐαυτὸν, εἷτα δέ, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν και τὴν πολιτείαν χρήσιμος, ἃς και ἐπὶ εἰκοσαετία ὑπηρετήσεν εἰς διαφόρους θέσεις και ἀποστολάς, δὲν λαμβάνει βεβαίως ἐξ ἐπιεικείας ἢ ἀνεκτικότητος τὴν τριακοσιδραχμὸν περιθαλψιν ἢ σύνταξιν!

Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα κατάδηλον καθίσταται, ὅτι ὄλας δωρεάν διαβάλλομαι ἡδὴ και συκοφαντοῦμαι. Τούτο δύνανται και πάντες οἱ ἐν Ἀθήναις νά μαρτυρήσωσι. Διότι σπανιώτατα ἐκείσε ἀναβαίνω και ὀλιγίστους τῶν φίλων μου βλέπω Ἐβστικα δ' ἐν Πειραιεῖ τὰς σκηνὰς μου, εἴθα οὐδὲνα φίλον εἶχον, μόνον και μόνον ἴν' ἀποφύγω, ἢν ἡδὴ μοὶ ἔποδιδετε μομφήν. Δὲν πρέπει λοιπὸν

νά ταραχθῶ ἐκ πολιτικῶν σας εἰσῶν, εὔτε δὲ εἰν πάριον ὡς ἐπιπρὸς κατα τῶν ἀρχιερέων τῆς πατρίδος και οὐ μόνον οὐδὲν τὸ ἐντεῦθεν κέρδος ἀλλὰ και θεηλάτως καταδιώκονται τὰ καιρὰ τοῦ πνεύματος ἐγκλήματα μέχρι τρίτης και τεταρτίης γενεᾶς. Τὸ δὲ δις αὐτὸν ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρῶν σοφῶν!

Και ὅμως ἐγὼ, ὁ ἐλάχιστος τῶν ἱεραρχῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, και μακροθεν συγγνώμῃ ἐκ καρδίας και ἀμφοτερας ταῖς χερσίν εύλογῶ πάντα τοῦς θελήσαντας ἐπως δήποτε νά μά παραπικράωσιν ὡς και ὕμᾱς αὐτοῦς, τὸ πικτὸν αὐτῶν ὄργανον, ἐπευχόμενος πάνσιν ὑμῖν τὰ βέλτιστα, ἐφ' ὧ και διατελώ.

Εὐχέτης ὑμῶν πρὸς Θεὸν διάπυρος ἈΒΕΡΚΙΟΣ

πρῶτον Πατρῶν και Ἡλείας.

Σημ. Συντάξεως ἀφορολογουμένου, Ὁ πρῶτον πανιερώτατος Πατρῶν φέρει διὰ τῆς ἀνωτέρου ἀναιρέσεως του εἰς ἀνασκήτησιν ζήτημα ὅπερ ἐρύτατα συνεζητήθη ἄλλοτε και ἐλύθη κατὰ τὸν κανόνα τῆς ἐκκλησίας, τοῦς νόμους τῆς πολιτείας και τὴν κοινὴν συνείδησιν, λίαν δὲ ἀπλοῦσι ἡθέλαμεν καταδειχθῆ ἐάν ἐδεγόμεθα τὴν πρόσκλησιν τοῦ πρώην ἀρχιεπισκοπῶ ἡμῶν ἄνευ ἀνάγκης τενός και πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἵνα καταδειχθῆ τὸ ἀμετανόητον αὐτοῦ και ἐπισταθασωμεν ἐπὶ τὸ πῆρ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἕψα. Ἡ λύσις ἧτις ἐδόθη εἰς τὸ ζήτημα τῶν Ἐπισκόπων τοῦ 1876 ὑπὸ ἀνωτάτου δικαστηρίου, ἀνωτέρου πάσης ὑπονοίας, δὲν ἐξηλέγχθη μέχρι τοῦδε πεπλανημένη, ἀλλ' οὔτε ἡδὴ θὰ καταδειχθῆ τοιαυτη διὰ τῶν μαρτυριῶν ἃς προσάγει ὁ ἐνδιαφερομενος ἐν πάσῃ ἀνεσι, και τῶν καπηλικῶν ἐκφράσεων ἃς τίθουσιν ἕδως εἰς τὸ στόμα ἱεράρχου ἄλλως ὀφείλοντος νά ἐμπροθέμενον μίον ὑπὸ καλογηρικῶν παρηγοριῶν. Ἀλλὰ τούτο δὲν εἶναι πλέον τὸ ἐδιδιαιρέτον κοινωνίαν ἡμῶν ζήτημα, ἧς ἀπεδέχθη τὰ νόμους και ἠθέθη ἐπὶ τοῖς γενομένοις τότε ἢ ἀνατομίαις. Τὸ ζήτημα ἡθῆν εἰς μέσον αὐτὰς ὑπὸ ἄλλῃν αὐτοῦ ἐποψίν, εάν δληρονίαν πρέπειν νομίμων και κανονικῶν νά ἐπανεῖσιν οἱ ἐκπεσόντες τοῦ ἀξιώματος ἀρχιερεῖς εἰς ἐκστῶν ἐπισκόπους, ἐξ ὧν ἐξελθήσῃν ὡς μήτ σεληόντες διὰ τῆς θύσης, ὡς διεδόθη ἐπ' ἐσχάταις ὑπὸ ταυτην λοιπὸν τὴν ἐπιψηφί ἔγραψεν ὀλίγα ἀφορολογούμενος ἀποκριθῶν τὴν προτεινομένην τῆς ἐπανοδου τῶν ἐκπτώτων ἐπισκόπων και τῆς λήθης τῶν γενομένων σκανδάλων. ὅθεν ὁ πρῶτον ποιμεναρχὴς ἡμῶν κ. Ἀβερκίος θέλε νά πεισῇ πάντας περὶ τῶν εἰρηνικῶν θέσεων αἵτινες κατεχουσιν ἡδὴ τὴν καρδίαν τοῦ ἃς διὰ μακρῶν ἐν τῇ ἀνωτέρου ἀναιρέσει τῶν δικτηρῶν, ὅφρα νά δώσῃ ἀπλόως τὴν πληροῖαν ὅτι οὐδαμῶς οὐδέποτε ἐπέδωξε τὴν ἐν ἐπᾶνονδόν του μὴ ἄρκεσθεις ὅμως εἰς τὴν διβαίωσιν ταυτην, ἀλλὰ περιπλανηθεῖς εἰς ἄλλῶν πολλὰ ἀπρεπή και ἐκτροπα, δυστυχῶς τείδειν ὅτι ἡ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ δὲν ἀπολαύσει τῆς θείας ἐκείνης ἡρεμίας δι' ἣν τόσον αὐταρέσκως ἐπαιρεται. Ἀτερπὲς ἔργον ἠθέλαμεν ἐπιχειρησῆσθαι εάν καταδεικνύμεν ὅτι ἐν ἐκάστη γραμμῇ τῆς ἀναιρέσεως του ὁ κ. Ἀβερκίος διαψεύδει τὴν δεβεβαίωσίν του ὅτι ἀμεριμῶ μόνον ἵνα ἐν εἰσᾶ διάγῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ του και τῆς συνείδησώς του οὐδὲν ἤττον τὸ ἔργον τούτο ἠθελε δικαιολογῆ κατὰ τινά τρόπον τὴν φόβον ὅν ἐδείξαμεν μὴ πινεῖλη τόσον ἀλόφρωτος πρὸ ἡμῖν ὁ πρῶτον γιος Πατρῶν και Ἡλείας. Ἀλλὰ και τούτο εἰ μάταιον ἀφοῦ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τούτου τὴν δεβεβαίωσιν ὅτι δὲν ἐπιθυμῆ νά ἔλθῃ εἰς τὸ θῶνον του και τὰ πράγματα ἄλλως ἀπεκοφῆ αὐτοῦ πᾶσαν τοιαυτην ἐλπίδα. Εἰς τὸν κ. Ἀχιον χαρίζομεν προσέτι ὅσα ἀτομικῶς περὶ τοῦ συντάκτου τοῦ ἀφορολογουμένου ὑπανίται, διότι θεωροῦμεν πολὺ δικαίαν τὴν κατὰ τοῦ ἀγανάκτησίν του, διότι και εὐτος συνδέει ἄλλοτε κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἀσθενῶν δυνάμ-

την άπαισίαν διά τήν κ. Αβέρκιον λύ-
 σιν του έπισκοπικού ζητήματος και δέν έπεδο-
 κίμασεν έν πάσι τήν ένταύθα πολιτείαν του πρώην
 Αρχιεπισκόπου. Δέν δυνάμεθα μόνον νά συγχω-
 ρήσωμεν αύτῷ τὸ παράδειγμα του Προκόπιου του
 προχειρισθέντος έπισκόπου διά τήν σπάθης του
 Μαυρομιχάλη κατά τὸ 1832, ὡς έχειροτονούντο
 περιπλανώμενοι έπὶ τῷ του μεσαιῶνος, και δ-
 πέθ ὁ κ. Αβέρκιος έξάγει εκ τῆς εκκλησιαστικῆς
 ιστορίας, ὡς προηγούμενον ίκανόν νά δικαιολογήσῃ
 τήν εἰς τὸν θρόνον έπάνοδόν του. Όμολογοῦμεν
 τῇ ἀληθείᾳ τήν άγνοίαν ἡμῶν τοιαύτης εκκλησια-
 στικῆς ιστορίας, μέχρι τοῦδε έγνώρίζαμεν ὅτι ἡ
 έθνική ἡμῶν εκκλησιαστική ιστορία άρχομένη από
 τῷ αἰῶνος του Χριστου και καταλήγουσα εἰς τήν
 άρχάνην του Πατριάρχου και έθνομάρτ. Γρηγορίου,
 εἶν ένειχεν εἰμῆ θεοπνεύστους συνοδικάς αποφάσεις,
 ναυπηγία, αὐταπάρνησιν, θυσίας, άφωσιώσεις κλπ.
 χυπέπρωτο νά μάθωμεν ἤδη παρ' άνδρὸς άξιούντος
 νά διαρρυθμίσῃ τὰ εκκλησιαστικά ἡμῶν πράγματα,
 ὅτι και τὸ οἰκτρὸν έπεισῶδιον του μακαρίτου Προ-
 κόπιου, ὅπερ τοσοῦτον έσκανδάλισεν άλλοτε τήν
 συνείδησιν παντός του χριστεπωνύμου πληρώμα-
 τος, έστὶ διδασκαλία τῆς εκκλησιαστικῆς ἡμῶν
 τορίας ίκανή νά γίνῃ τύπος και ὑπογραμμὸς τῆς
 σωτέρας εκκλησίας ἡμῶν.

Αριθ. 11,595.
 Ο Συμβολαιογράφος και κάτοικος Πατρῶν Λεω-
 νίδας Μ. Κούκας ὡς ἐπὶ του πλειστηριασμοῦ ὑπάλ-
 ληλος.

Πρὸς τοὺς ἀναγγειλαντας έαυτοὺς δανειστάς
 Ταμιὰν Πατρῶν παριστάοντα τὸ δημόσιον κάτοι-
 κον Πατρῶν και Ἰωάννην Βασιόπουλον κάτοικον
 επίσης. Καλῶ ὑμᾶς κύριοι κατά τὸ άρθρ. 989
 τῆς ἐντομῆς ἐκδομῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοι-
 νῆς οἰκίσεως τῆς παρούσης τὰ δικαιολογητικά των
 κτήσεων ἡμῶν έγγραφα και λάβηται γνώσιν
 προσαχθισομένων ἐπὶ τῆς διανομῆς του εκ-
 τηρητέατος των εκποιτηθέντων ἀναγκαστι-
 κῶν κτημάτων μου κτημάτων τῆς Γεωργίτζας Δ. Σά-
 χηρας Παναγιώτου Σγούρα κατοίκου ἄνω Συ-
 χαιῶν. Ἡ εκπρόθεσμος προσαγωγή και αἰ βραδύ-
 τερον γενόμενοι παρατηρήσεις καθίστανται ἀπαρά-
 δεκτοι. Ο ἀρμόδιος δικαστικός κλητῆρ παραγ-
 ἔλλεται νά ἐπιδώσῃ επίσημον αντίγραφον τῆς
 παρούσης πρὸς τοὺς Γεώργιον Ἀγγελόπουλον δι-
 κηγὸν κάτοικον Πατρῶν πληρεξούσιον του Τα-
 μιὰν Πατρῶν, Χαράλαμπον Γερανόπουλον δικηγό-
 κτον Πατρῶν πληρεξούσιον του Ἰωάννου
 Κοπούλου Νικολάου Μ. Μπρατσακοπούλου κά-
 τικον Πατρῶν δι' έαυτὸν και ὡς πληρεξούσιον
 ἀδελφῶν του Βασιλικῆς και Εὐγενείας κληρο-
 νάμων ἀπάντων του ἀποδιώσαντος έπισπεύδοντος
 των Μήτρου Μπρατσακοπούλου και πρὸς
 πειλέτριαν Γεωργίτσαν Δ. Σάμου χήραν Πα-
 τρῶν Σγούρα κατοίκων ἄνω Συχαιῶν και ἐ-
 νόρησιν τήν δημοσίευσίν της διά τῆς ένταύθα εκ-
 δομῆς ἐφημερίδος ὁ αφορολογούμενος.

Ἐγένετο έν Πάτραις τήν 18 Ἰανουαρίου 1882.
 Ο συμβολαιογράφος
 Α. Μ. Κούκας.
 Διά τήν αντίγραφην.
 Πάτραι αὐθημερόν.
 Ο συμβολαιογράφος Πατρῶν
 (Τ. Σ.) Α. Μ. Κούκας.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰς τὸ ένταύθα δημοτικὸν θέατρον ένεικιά-
 ζονται κατά τὰς ἡμέρας ταύτας παντοῖα θεα-
 τικά ἔνδραματα διά μεταμφίσεις.

Αριθ. 9 Ο Πρόεδρος των έν Πάτραις Ἐφετῶν.

Δηλοποιεῖ ὅτι συνεπέα του ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου ε. ε. Β. Διατάγματος και δυνάμει των άρθρων 57
 και 61 του δικαστικού ὀργανισμοῦ ἐνεργηθείσης κατά τήν γενομένην έν τῷ άκρατηρίῳ του Δικα-
 στηρίου των έν Πάτραις Ἐφετῶν δημοσίαν συνεδρίασιν τῆς 15 Ἰανουαρίου ε. ε. τῆς κληρώσεως των
 τακτικῶν και ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων, οἵτινες θέλουσιν ἀπαρτίσει τὸ κατά τήν α. του ε. ε. σύνοδον
 συστηθῆν έν Κακουργιοδικεῖον, οὗ ἔδρα ὠρίσθη αἰ Πάτραις, ἔλαχον κατά τήν τάξιν οἱ ἐξῆς

Αὐτ. ἀρ.	Όνοματεπώνυμον ἐνόρκου.	Κατοικία	Δῆμος	Ἐπαρχία
1	Βασίλειος Βέρροιος	Αροβολοβό	Αροανείας	Καλαβρύτων
2	Δημήτριος Τάγκας	Καρπενήσι	Καρπενησιῶν	Εὐρυτανίας
3	Επαμ. Βαλασόπουλος	Πάτρι		Πατρῶν
4	Χρήστος Χρυσανθακόπουλος	Λόπεσι	Φαρῶν	»
5	Κωνσταντῖνος Ι. Ἀρβανιτάκης	Αρτεμησιῶν		Ζακύνθου
6	Δημήτριος Κασιφός	Πάτρι		Πατρῶν
7	Κοσμάς Ζαβογιάννης	Μύτικας	Σολίου	Βονίτσας
8	Γεώργιος ἡ Γιώργος Στούπας	Κατοῦνα	Εχίνου	»
9	Γεώργιος Αλμπουινιάτης	Πύργος	Αετρίνων	Ηλείας
10	Γεώργιος Κλοστρίτης	Λουτρὸν	Αμβρακίας	Βάλτου
11	Αναστ. Αναγ. Κατηφόρης ποτὲ Σπύρου	Απολλωνίων		Λευκάδος
12	Παναγιώτης Μαρούδας του ἱερ. Στυλιανῶ	Ναφθίων		Ζακύνθου
13	Νικόλαος Θεοδώρου Κοντόγεωργας	Ζάκυνθος		»
14	Δημ. Κωνσταντάρης	Κούτελη	Δαπαθῶν	Καλαβρύτων
15	Ιωάν. Κ. Ἀλεξανδρόπουλος	Αἴγιον	Αἴγιου	Αἰγιαλείας
16	Γεώργιος Ἰσίνος	Χαλανδρίτσα	Φαρῶν	Πατρῶν
17	Δημ. Τζικίλπρας	Ρετεντοῦ	Ωλένης	Ηλείας
18	Διονύσιος ποτὲ Εὐσταθίου Κάρδαρης	Γαῖτάνη	Ψωφίδος	Ζακύνθου
19	Αντώνιος Διονυσίου Βορίσης	Ζάκυνθος		»
20	Νικόλαος Ζαλογγίτης	Αἰτωλικὸν	Αἰτωλικοῦ	Μεσολογγίου
21	Δημ. Παππαγεωργιάδης	Δομνίστα	Εὐρυτάνων	Εὐρυτανίας
22	Νικόλαος Παλαιολόγου	Καλάβρυτα		Καλαβρύτων
23	Ιωάννης Φ. Σαρδελιάνος	Κερπηνή	Κερπηνῆς	»
24	Σωτήριος Θεοδωρόπουλος	Χρυσόν	Αγραίων	Εὐρυτανίας
25	Κωνστ. Παππαναστασίου	Μποτίνου	Μακρυνείας	Μεσολογγίου
26	Ιωάννης ποτὲ Χαράλαμπος Σέλληνας	ἅγιος Κῆρυξ	Ψωφίδος	Ζακύνθου
27		Ναυσοκρημῖο	Μυρτσούντων	Ηλείας
28	Νικόλαος Βασιλακόπουλος	Αἴγιον	Αἴγιου	Αἰγιαλείας
29	Φίλιππος Ν. Φιλιππακόπουλος	Σόλων	Νωνάκριδος	Καλαβρύτων
30	Αναστ. Δάτζικας	Μεσολόγγιον		Μεσολογγίου

Ἀναπληρωτικοὶ δ' ἐνόρκοι οἱ ἐξῆς:

- 1 Θεόδωρος Σταματοπούλος
- 2 Κωνσταντῖνος Αλεξιάδης
- 3 Ηλίας Συνοδινός
- 4 Δημήτριος Μπαλουσκας

Κάτοικοι Πατρῶν.

Ἐν Πάτραις τήν 15 Ἰανουαρίου 1882.

Ο πρόεδρος

Γ. ΜΑΝΤΖΟΥΦΑΣ.

Διά τήν αντίγραφην

Πάτραι αὐθημερόν.

Ο ὑπογραμματεὺς των Ἐφετῶν

(Τ. Σ.) ΕΠΑΜ. Α. ΣΑΚΕΛΑΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ὑπογραμματεὺς
 Α. ΚΑΡΑΝΤΖΑΣ.

Αριθ. 10. Ο Πρόεδρος των έν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν α.) τὸ ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου ε. ε. Β. Διατάγμα δι' οὗ ἐνεκρίθη ἡ σύστασις τακτι-
 κοῦ Κακουργιοδικεῖου έν τῇ περιφερείᾳ των έν Πάτραις Ἐφετῶν διά τήν πρώτην Σύνοδον τρ. έτους
 και ὠρίσθη ἔδρα αὐτοῦ αἰ Πάτραις. 2) Τήν ἀπὸ 12 ἰδίου μηνός και έτους ἀπόφασιν του ἐπὶ τῆς
 Δικαιοσύνης ὑπουργείου, δι' ἧς διωρίσθησαν τὰ πρὸς συγκρότησιν του Δικαστηρίου των Συνέδρων πρό-
 σωπα ἄτινα μετὰ των ἐνόρκων θέλουσιν ἀπαρτίσει τὸ εἰρημένον Κακουργιοδικεῖον, ἦτοι πρόεδρος μὲν
 των Συνέδρων ὁ ένταύθα Ἐφέτης Φωκίων Σακελλαρόπουλος, ἀναπληρωτικός δὲ πρόεδρος ὁ Πλημμε-
 λειοδικῆς Πατρῶν Κ. Γκέκας, και Συνέδρῳ οἱ Νικόλαος Τσαούσης Πλημμελειοδικῆς και Παναγιώτης
 Χ. Ἀθανασίου πάρεδρος των ένταύθα Πλημμελειοδικῶν.
 Ἰδόντες και τὰ ἄρθρα 411 τῆς Ποιν. Δικονομίας, 35 και 36 του δικαστικού ὀργανισμοῦ.
 Προσδιορίζομεν ἡμέραν ἐνάρξεως των εργασιῶν του ἀνωτέρω Κακουργιοδικεῖου τήν δεκάτην τρίτην
 Φεβρουαρίου 1882 ἡμέραν Σάββατον και ὥραν 9 π. μ.

Ἐν Πάτραις τῆν 15 Ἰανουαρίου 1882.

Ο πρόεδρος

Γ. ΜΑΝΤΖΟΥΦΑΣ.

Διά τήν αντίγραφην

Πάτραι αὐθημερόν.

Ο ὑπογραμματεὺς

(Τ. Σ.) ΙΩΑΝ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ὑπογραμματεὺς
 ΙΩΑΝ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ.